

gaar ud paa, at Hjælpen skal ydes efter Skøn i hvert enkelt Tilfælde, tror jeg, man maa erkende udelukker, at man i al Almindelighed siger: Alle, der har været i en eller anden Situation, føres nu over til en Understøttelse, uden at det enkelte Tilfælde paa nogen Maade prøves. Derimod haaber jeg, at den højtærede Minister vil give Tilslutning til den Opfattelse, at det ikke udelukker, naar man staar overfor Nød af saadant Omfang, som her er Tale om, at Kommunerne opstiller visse faste Regler for, under hvilke Former, i hvilket Omfang og under hvilke Betingelser en saadan Hjælp kan ydes, en Hjelpeform, som jo ingenlunde vil udelukke, at der skønnes over, hvorvidt disse Betingelser foreligger i det enkelte Tilfælde.

Men selv om man bevarer denne Adgang for Kommunerne, er det givet, at i lang Tid vil Kommunerne ikke uden den allerstørste Vanskelighed og uden at anspænde de Skattekloder, de raader over, i meget høj Grad, kunne klare sig igennem, medmindre man fra anden Side træder hjælpende til. Og spørger man, hvor Finanserne i Øjeblikket er vanskeligst stillede, enten for Staten eller for Kommunerne, kan vel ingen være i Tvivl om, at Statens finansielle Stilling er forholdsvist gunstig. Statens Stilling tillader jo en ret kraftig Konsolideringspolitik og desuden efter den højtærede Regerings Anskuelse Skattelettelser for de mest velstillede Borgere i Danmark.

Naar dette er Tilfældet, og man ser, hvorledes Tilstanden økonomisk set er for de fleste danske Kommuner, ikke mindst i en Række Købstæder, da tror jeg, man maa erkende, at Kommunerne har saa stor Vanskelighed ved at klare sig, at der er al mulig Grund til, at man rækker dem en hjælpende Haand. Og vi for vort Vedkommende ser ikke rettere end, at en meget væsentlig Del af den Hjælp, der for Kommunernes Vedkommende kan være Grund til at yde i denne Vinter, vil kunne afholdes af de Penge, som nu ligger i Arbejdsløshedsfonden.

Denne Fond har en halv Snes Millioner til Raadighed. Jeg har ingen Klarhed over, hvor store Beløb af Arbejdsløshedsfonden der efter de nye Regler vil komme til Anvendelse; men jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil blive meget store Beløb. Men i alle Tilfælde, en halv Snes Millioner findes der nu; og disse Penge er jo samlet med den bestemte Hensigt at skulle anvendes overfor ekstraordinær Arbejdsløshed. Jeg ser da ikke rettere end, at det forstandige vilde

være at stille til Raadighed for Kommunerne en rimelig Sum, hvoraf man kunde tage Broderparten, om ikke det hele, netop af Arbejdsløshedsfonden.

Det er her i Forslaget anbefalet, at Kommunerne skulde have godtgjort to Trediedele af deres Udgifter til disse Foranstaltninger. Under Forhandlingerne i Sommer foreslog man fra vort Partis Side, at Kommunerne skulde have de tre Fjerdedele, og jeg vil vedblivende mene, at det vil være anbefalelsesværdigt. Jeg tror, man maatte kunne komme til en Løsning, hvorved man fra Statens Side ligesom fæstnede og lagde Grund under det Initiativ, der her er skabt af Kommunerne, naar man stillede det nødvendige økonomiske Grundlag til Raadighed og skabte Rammerne for de Regler, hvorefter Understøttelserne skulde ydes. Og jeg tilføjer, at efter min Mening — og jeg forstod at den højtærede Indenrigsminister, for saa vidt han overhovedet gik ind paa Tanken om Understøttelser, delte denne Opfattelse — maatte en saadan Hjælp ydes, ikke alene til dem, der var Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne, men ogsaa til andre, som maatte være i en saadan Stilling, at der virkelig var Brug for det. Det er ogsaa den Fremgangsmaade, man i alt Fald i talrige Kommuner har anvendt.

Jeg vilde da tro, at hvis man ligesom knyttede sig til det, der er i Gang, og tog en ganske rolig Forhandling om disse Spørgsmaal — men en hurtig Forhandling — i et Udvalg, skulde der ud af den fælles Erkendelse af, at man ikke kan lade de paagældende Mennesker sulte sig denne Vinter igennem eller føre dem over paa Fattigvæsenet, kunne naas en Forstaaelse. Jeg har ganske vist hørt forkynde dette, at det var uklogt af Kommunerne nu at tage de Opgaver op, som Staten skød fra sig, for saa varede hele den nuværende Situation længere. Men jeg tror, man kan se bort fra denne i sig selv meget haarde Betragtning fra de paagældende Taleres Side allerede af den Grund, at det foreligger som en Kendsgerning, at Kommunerne skyder ikke Opgaverne fra sig. Kommune efter Kommune vil tage dem op; og Spørgsmaalet for Staten vil ikke være dette, om den kan hindre det, men Spørgsmaalet maa være, om den vil søge at bringe Sagen ind i saa gode og faste Former, som det paa nogen Maade er gørligt.

Og af en særegen Grund tror jeg, at vi her paa Ting saavel som ude i Kommunalbestyrelserne maa føle vor Pligt i saa Henseende. Til syvende og sidst vil, hvis Vejene gennem Hjelpekasserne under en eller anden